రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

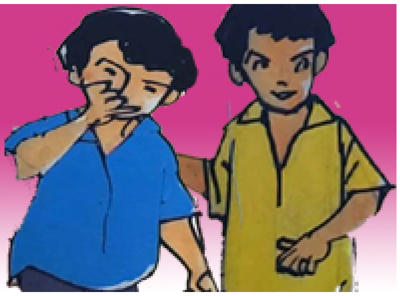

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.
రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

6

తలెత్తి చూశాను. డాల్ఫిన్స్‌నోస్ పర్వతం చీకటిలో రాక్షసుడిలాగా కనిపించింది. ప్రక్కన మరో కొండ. వాటివెనక అలాంటివి మరి మూడు కొండలుంటాయి. అది దాటితే 'ఏరాడ' అనే పల్లెటూరు. ఇదంతా నాకిదివరకే తెలుసు. ఓసారి మా బాబాయితో వెళ్ళాను. ఎదురుగ్గా కనిపించే రెండు కొండల మధ్య లోయ ఉంది. అక్కడ ఎప్పటిదో తోట, పెద్ద చెట్లూ వున్నాయి. దాన్ని 'లోయతోట' అంటారు. అక్కడికి వెళ్ళాలంటే బోటుమీద వెళ్ళాలి. ఆ కొండలముందు నుంచి హార్బర్లోకి స్టీమర్లు యీ పాయగుండానే రావాలి. నాలుగయిదు నిలువుల లోతు వుంటుంది. కిష్టిగాడు, నేనూ మధ్యాహ్నం వేళల్లో స్కూలు ఎగేసి యిక్కడ యీతలు కొడ్తూండేవాళ్ళం. ఇవతలి ఒడ్డునుంచి అవతలి వేపుకి సరిగ్గా రెండు ఫర్లాంగులుంటుంది. ఓసారి మా కళ్యాణం పందెం వేసి యిరవై నిమిషాల్లో యీదుకొచ్చేశాడు.

ఇప్పుడు యీ బోటు దగ్గరికి వచ్చాం యిద్దరమూను.

"ఇదేమిటి? యిక్కడికెందుకూ?" అన్నాను.

"చెప్తాను, మొదట బోటు ఎక్కు" అన్నాడు చుట్ట వెలిగిస్తూ.

"తాతా!" అని అరిచాడు రెండుమూడుసార్లు. ఎవ్వరూ పలకలేదు. కొండలదగ్గర్నుంచి ప్రతిధ్వని మాత్రం వచ్చింది.

"నువ్వు తెడ్డుపట్టగలవా?" అనడిగాడు.

మెల్లిగా 'ఊ' అన్నాను. నిజానికి ఎప్పుడూ అలవాటులేదు.

"ఇంత రాత్రిలో ఒంటరిగా ఆ తోటలోకి ఎందుకూ? మంచిదిగాదు" అన్నాను.

"ఓరి పిరికిపందా! అంతేనా నీ ధైర్యం?"

"సరే పద" అని బోటు ఎక్కాను. తాడు తప్పించి బోటులోకి గెంతేశాడు రజీ. తనూ తెడ్డు వేశాడు.

నీటి మధ్య కొచ్చేశాం మేము. వెన్నెల చల్లగా ఉంది. నీరు మెరుస్తోంది. తెడ్డు వదిలేసి పడుకున్నాన్నేను. నన్ను చూసి నవ్వాడు.

"నాకిందంతా అలవాటేలే. పడుకోవాలనుంటే పడుకో" అన్నాడు.

మనసులో భయం భయంగానే వుంది. అయినా ధైర్యం చేసి కూచున్నాను. వెన్నెలతో నిండిన ఆకాశం తలమీద కనిపిస్తోంది. ఎప్పుడు నిద్రపట్టేసిందో వొళ్ళు మరిచిపడుకున్నాను. లేచేసరికి యింకా పడవ నడుస్తోంది. గాలి విపరీతంగా వీస్తోంది. మా పడవ అటూ ఇటూ కొట్టుకుంటోంది. కొద్దిగా నీరు కూడా మా పడవలోకి వచ్చేసింది. నాకు భయం వేసింది. లేచి కూర్చున్నాను. తెడ్డు వేయడం మానేసి ఎదురుగ్గా మొకాళ్ళమీద తల ఆనించి కూచున్నాడు రజీ. నేను బేజారెత్తిపోయాను.

"రజీ!" అనరిచాను. నాకు తెలీకుండానే నాకు ఏడుపొచ్చేసింది.

త్రుళ్ళిపడి తలెత్తాడు వాడు. నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు. నేను చుట్టూ చూశాను. డాల్ఫిన్స్‌నోస్ కొండలు దూరాన చీకట్లో కనిపిస్తున్నాయి. నాకు భయం వేసింది.

"ఎక్కడి కొచ్చాం రజీ?" అన్నాను అతని దగ్గరికి బద్దీల్ని దాటుకుని వస్తూ.

"భయపడకురా" అన్నాడు వాడు. కాని వాడి మాటల్లో భయం కనిపిస్తోంది.

"నీకు దేవుడిమీద నమ్మకం ఉందా?"

"ఉ, ఏం?"

"ఉంటే ప్రార్థించు."

"చచ్చిపోతామేమిటి మనం?"

"ఏమో?"

"ఎక్కడికి వచ్చాం?"

"ఏమో?"

"నన్నేడిపించకు రజీ. నీకు నా చచ్చిన తొండని యిచ్చేస్తాను. నా రంగుల బెత్తం యిస్తాను. నన్నింటికి పంపేయ్."

"నీ బెత్తం మాట అలా ఉంచు. గాలికి పడవ సముద్రంలోకి వచ్చేసింది. చూశావా మనం బయల్దేరిన చోటు" కొండలవైపు చూపించాడు.

వాటికి దూరంగా జరిగిపోతోంది మా పడవ. లైట్‌హౌస్ వెలుగు మాత్రం కనిపిస్తోంది.

"ఎంతదూరం వచ్చేశాం?"

"రెడు మైళ్ళు."

"నన్నెందుకు లేపలేదు?"

"గాలి జోరెక్కింది. బోటుని మరలిద్దామనుకున్నాను. కాని పక్కకి కొట్టేసింది. నేను ప్రయత్నం చేసేంతలోనే ఒడ్డు దాటిపోయి సముద్రంలోకి వచ్చేసింది."

"ఇప్పుడెలా?"

"ఒడ్డువచ్చేవరకూ కూర్చుందాం" నవ్వాడు.

"నాకు ఏడుపొస్తూంటే నువ్వు నవ్వుతావేం? బాబాయికి కూడా చెప్పలేదు. చచ్చిపోతే?"

"చచ్చిపోతే యేం?"

వాడి ధైర్యానికి నేనాశ్చర్యపోయాను.

"చావంటే నీకు భయంలేదూ? చచ్చిపోతే మనం నరకంలోకి పోతాం. నరకంలో వాళ్ళు మనల్ని చాలా బాధలు పెడతారట? అవన్నీ భరించగలవా నువ్వు?"

"ఏమో నాకు తెలీదు. వాటిన్నిటినీ నేనాలోచించలేదు. కర్ర పెండలము ముక్క తింటావా?" అని జేబులోంచి తీసి విసిరాడు. అది కాస్తా నీటిలో పడిపోయింది. మరోటి యివ్వబోతే "నాకు ఆకలిగా లేదు" అన్నాను.

ఇద్దరం అలా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూచున్నాం. నాకు రాను రాను ధైర్యం వచ్చేసింది.

"ఇద్దరం ఎప్పటికీ యిలా పడవలో ఉండిపోదామా? మరింక ఎప్పటికీ యింటికి వెళ్ళొద్దు. ఏం?" అన్నాను నేను.

"అంత ధైర్యం ఉందా నీకు?"

"ఏం లేదనుకున్నావా? పందెం"

"సరే" అన్నాడు వాడు ఎటువేపో చూస్తూ.

అన్నానేకాని ఆలోచించినకొద్దీ నాకే భయం వేసింది. మళ్ళీ పడుకున్నాను. ఈసారి లేచేసరికి తెల్లవారిపోయింది. ఎండ మా పడవలో పడుతోంది. గాలిజోరు తగ్గింది. దూరంగా ఏదో తీరం కనిపిస్తోంది. చుట్టూ చూశాడు. పడవలో రజీ కనిపించలేదు. నాకు కళ్ళనీళ్ళు తిరిగిపోయాయి. ఏడుస్తూ కూచున్నాను. అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నానో తెలీదు. మా పడవ ఏదో తీరానికి వస్తున్నట్టు గమనించాను. ఎవరో మా పడవకేసి యీదుకొస్తున్నారు.

"రజీ" అని మళ్ళీ అరిచాను.

దూరం నుంచి జవాబు వినిపించింది. అప్పటికి శాంతపడ్డాను. వాడు పడవలోకి ఎక్కాడు బట్టలు పిండుకుంటూ.

"తీరానికి వచ్చేశాం" అన్నాడు.

పడవ వున్నట్టుండి ఆగిపోయింది.

"ఒడ్డు తగిలింది పడవకి. ఇంక దిగు" అన్నాడు.

కత్తీ, రెండు మూడు వెదుళ్ళూ, మా సంచీ పట్టుకు దిగాం.

"ఆకలిగా ఉందా?" అనడిగాడు రజీ పొడినేలమీదకి రాగానే.

"ఊ" అన్నాను.

"అటువేపు చింతచెట్లున్నాయి పద, చింతకాయ అంటే నీ కిష్టమేనా?"

"ఓ"

"మరి బాదంకాయలూ?"

"అవీను"

"అయితే పద. కొట్టుకుందాం."

మధ్యాహ్నంవరకూ ఎన్ని కొట్టుకుతిన్నామో లెక్కలేదు. దగ్గర్లో మనిషి అలికిడి ఏదీలేదు. తినడం అయాక కొంచెంసేపు ఆటలాడుకున్నాం. తర్వాత కబుర్లు చెప్పుకున్నాం. సాయంకాలమయింది. మళ్ళీ యిన్ని బాదంకాయలు తిని కడుపు నింపుకున్నాం.

పడుకునే వేళకి నాకు బెంగపట్టుకుంది. కాని గట్టిగా అంటే నన్ను పిరికివాణ్ణని ఆటపట్టిస్తాడని భయమేసింది.

"ఎప్పటికీ ఉండిపోదాం అన్నావుగా? హాయిగా ఈదుతు, బాదంకాయలూ, సీమ చింతకాయలూ తింటూ, పడవ షికార్లు కొడుతూ తిరగొచ్చు. నీకు భయమేస్తే చెప్పు యింటి దగ్గర దిగపెట్టివస్తాను."

"అబ్బే అందుకోసం కాదు. ఇలా వుండిపోవడం నాకూ యిష్టంకాదనుకున్నావా? హేయ్ మరెప్పుడూ యింటిమొహం చూడనే చూడను."

కొంతసేపు మాట్లాడలేదు.

"ఈపాటికి బాబాయి నాకోసం వెదుకుతూ ఉంటాడనుకుంటాను. మరి మీ బామ్మ నీగురించి వెదుక్కోదూ?"

"ఉహూ"

"ఏం"

"నేను రోజుల కొద్దీ కనిపించకపోయినా మళ్ళీ యింటికి వచ్చేస్తానని ఆమెకు తెలుసు."

"మరి యీసారి రావుగా?"

"అవును చాలా రోజుల తరువాత తెలిశాక ఏడుస్తుంది."

"నా గురించి వెదుకుతూంటారనుకుంటాను."

"అవును."

"మరి నేను బడికి వెళ్ళక్కర్లేదుకదూ?"

"అవును"

"ఇంటికెళ్ళాక మనం ఎలా ఎలా యివన్నీ త్రిగమో మా వాళ్ళందరితో చెప్పేస్తాను. అంతా దంగైపోతారు."

"మరి వెళ్ళంగా."

"అవునవును మర్చిపోయాను. పోనీ రజీ ఒక్కసారి వెళ్ళివద్దాం ఏమిటి? పోనీ వెళ్ళొద్దులే.. నీ యిష్టం."

మరి మాట్లాడలేదు నేను. ఇద్దరం చెట్లక్రిందపడుకున్నాం. మర్నాడు కూడా అలాగే గడిపాం. సరదాగా పరుగులెదుతూ, గెంతుతూ. రంగురంగుల రాళ్ళు ఏరాం. రజీ తెచ్చిన కత్తితో ప్రతిచెట్టుకీ మా పేర్లు చెక్కేశాం. బాదంకాయలన్నీ అయిపోయాక నేరేడు కాయలమీద పడ్డాం. కాస్త వగరుగావున్నా నమిలేశాం.

చెట్లన్నీ వెదికి రెండు పాము కుబుసాలూ, చచ్చిన ఉడతలూ, ఈతబెత్తాలు ఏరుకొచ్చాం. కొంతసేపు రాజూ, మంత్రి ఆట ఆడాం. ఆ అడివి అంతటికీ రాజు రజీ, నేను మంత్రిని. భలే తమాషాగా జరిగింది ఆట. రెండు మూడు తాటిమట్టల్ని కత్తులుగా తీసుకుని అలిసిపోయేవరకూ రెండు మూడుకొండల్ని ధ్వంసం చేశాం. నా కాలిలో రెండుముళ్ళు గుచ్చుకుపోయాయి. రజీ కాలు బెణికింది. అక్కడితో ఆట ఆపేశాం. మరెప్పుడూ ఆ ఆట ఆడకూడదనుకున్నాం. తర్వాత బట్టలన్నీ పడేసి గంటలకొద్దీ యీతకొట్టాం. తల ఆడిస్తే చాలు బాబాయి కోప్పడేవాడు. కాని యిప్పుడు ఎంతసేపు స్నానం చేసినా అడిగేవాడులేదు.

మరో రోజుకూడా యిలా గడిచాక విసుగెత్తింది. వెంటనే యింటిమీదికి పోయింది దృష్టి. మళ్ళీ నాకు బెంగ పట్టుకుంది. ఆనాడు అర్ధరాత్రి లేచేసరికి చుట్టూ చెట్లూ, కొండలూ, సముద్రం కనిపించడంతో భయంవేసింది. బాబాయి జ్ఞాపకం వచ్చాడు. ఇంతలో తీతుపిట్ట ఎక్కడో అరిచింది. అది అరిస్తే ఎవరో చచ్చిపోతారుట మా బాబాయి చెప్పాడు. వెంటనే నాకు ఏడుపొచ్చేసింది. భోరున ఏడ్చేశాను. రజీ తుళ్ళిపడి లేచాడు. ఎంత ఓదార్చినా నాకు దుఃఖం ఆగలేదు.

నా ఏడుపు చూసి విసిగి చివరికి అన్నాడు "అయితే పద నిన్ను దిగబెట్టి వస్తా"నని లేచాడు.

ఇప్పుడిక నేను కాదనలేదు. 'పద' అన్నాను.

మేం అక్కడ కూడబెట్టినవన్నీ మూటకట్టుకుని పడవలో వేసుకున్నాం. అర్ధరాత్రిలో ఆ పేరు తెలీనిచోటుని వదిలిపెట్టి బయల్దేరాం. లైట్‌హౌస్ మిణుగురు పురుగులా కనిపిస్తోంది దూరంగా. ఉత్సాహంగా తెడ్డువేస్తున్నాన్నేను. రజీకూడా అదేపని చేస్తున్నాడు.

"నువ్వు ఉత్త బెదురుగొడ్డువి. రేపు ఇహ ముందుకి పడవలో తీసుకువెళ్దామనుకున్నాను. మరి రెండు మైళ్ళుపోతే భీమ్లీ వస్తుంది. ఎంతో బాగుంటుంది బీచ్."

నేను మాట్లాడలేదు.

"ఛీ! నీతో రావడం పొరపాటు చేశాను."

నేను ఆకాశం వేపు చూస్తున్నాను.

"నువ్వింకా ధైర్యవంతుడివని ఎన్నో ఆలోచించాను. దొంగల నాయకుడిలాగా ఈ ద్వీపాన్ని మన నివాసంగా ఏర్పాటుచేసి, సముద్రపు దొంగల్ని పోగుచేసి, ఓడలు దోచేందుకు ప్లాను వేశాను.

"నువ్వా, నేనూనా?"

"ఏం? సముద్రం దొంగలు పెద్దవాళ్ళుగానే ఉండాలేమిటి? వాళ్ళ చేతుల్లో బాకులుంటాయి. కొమ్ముబూరలుంటాయి. చూడు కావలిస్తే నా దగ్గిరొకటుంది. ఆనాడు జామచెట్టుమీదనుంచి ఈ బూరనే వూదేసరికి మీ బాబాయి బెదిరిపోయాడు" అని పడవ అడుగున దాచిన బూరా తీసి పడవమీద మహాయోధుడిలాగ నిలబడి గట్టిగా ఊదాడు. వాడు చెప్పింది నిజమే. ఆ శబ్దానికి నా వొళ్ళు ఝల్లుమంది. మూడు నాలుగు పర్లాంగులవరకూ వినిపించి ఉంటుంది.

రజీ అన్నంతపనీ చేసేవాడేననిపించింది.

"మరి నాకీ విషయం అక్కడుండగానే చెప్పలేదేం?"

"నువ్వు ఆడదానిలాగా యింటికి పోదాం అని ఏడుస్తూ కూచున్నావుగా?"

సిగ్గేసింది నాకు. "బాబాయిని చూడాలనిపించిందిరా. ఈసారి అలా అనునులే" అని అన్నాను. నా పిరికితనానికి నన్ను నేనే తిట్టుకున్నాను.

"మరి నువ్వు లాభం లేదు. ఈమాటు నిన్ను తీసుకొస్తానేమో చూడు" అన్నాడు కోపంగా.

"అయితే నా గోళీలూ, నా గాలిపడగా నాకిచ్చేయ్."

"ఇచ్చేస్తాలే, వెధవ గోళీలు ఎవడిక్కావాలి?"

"ఇక్కడ మనం సంపాయించిన వస్తువలన్నీ వంతు వేసేయ్."

ఇద్దరం ఎదురెదురుగా కూచుని వంతువేసేసుకున్నాం. నా వంతుకి అయిదు బాదంకాయలూ, ఒక తాటిబెత్తం, యిరవై రంగురాళ్ళూ, ఒక తాటిముల్లూ చచ్చిన ఉడతా వచ్చింది. చచ్చిన ఉడత కాస్త పెద్దవస్తువవడం మూలాన వాడికి నష్టపరిహారంగా మూడు బాదంకాయలూ, అయిదు నేరేడూ కాయలూ, పది రంగు రాళ్ళూ యిచ్చేయవలసి వచ్చింది.

ఇలా పడవలోనే యిద్దరం విడిపోయి రెండు చివర్లకీ చేరిపోయాం. నేను తెడ్డు వేయడం మానేసి కాళ్ళు బార్లా జాపి పడుకున్నాను. వాడే నడుపుతున్నాడు.

తెలతెలవారుతూండగా నన్ను లేపాడు రజీ, లేచి చూసేసరికి ఊరవతల "శాంతి ఆశ్రమం"కి యివతల ఒడ్డుకి కొట్టేసి వుంది పడవ.

"ఇసికలోంచి యిది కదలడం కష్టం దిగిపో" అన్నాడు.

ఇద్దరం దిగిపోయాం.

"నీ దగ్గర పెన్సిలుందా?" అన్నాడు. జేబులన్నీ వెదికాను. చిన్న ముక్క దొరికింది.

"ఎక్కడయినా కాగితం ముక్క దొరుకుతుందేమో చూడు."

కాగితం ముక్క వెదికి తెచ్చాం. "నాకు వ్రాయడం అంతగా రాదు. చెప్తాను వ్రాయి" అన్నాడు రజీ.

వ్రాశానిలాగ.

పడవ యజమానికి.

నీ పడవ కొందరు ఓడదొంగలు ఎత్తుకుపోతూండగా మేం అడ్డగించి ఊరవతల కొబ్బరి తోట దగ్గిర ఉంచేశాం. వెంటనే వెళ్ళి తెచ్చుకోవలసింది. ఈ సహాయానికి నువ్వేం మాకు ప్రతిఫలం యివ్వక్కర్లేదు. ముందు ముందు జాగ్రత్తపడవలసిందిగా ప్రార్థిస్తున్నాం. నీ దగ్గరికి వచ్చే కుర్రాళ్ళకి మాత్రం అడిగినప్పుడల్లా పడవయిస్తూండు.

ఇట్లు నీ శ్రేయోభిలాషులు.

చెప్తూంటే తడువుకు తడువుకు రాసేశాను. వాటిలో కొన్నిమాటలు నాకర్థంకాలేదు. కాని ఉత్తరాలు అలాగే వ్రాయాలిట రజీ ఎక్కడో విన్నాట్ట అలా వ్రాయడం.

"రైటో, దీన్ని తీసుకుపోయి తెల్లారగానే ఆనాడు మనం బయల్దేరిన చోట ఉండే పడవ తాతకిచ్చేయ్. అన్నట్టు తాతకి చదువురాదు. నువ్వే చదివి వినిపించు. ఎవరిచ్చారీ ఉత్తరం అంటే ఎవరో పెద్ద దొంగల్లా వున్నారని చెప్పు" అన్నాడు రజి.

సరేనన్నాను. ఇద్దరం ఊర్లోకి బయల్దేరాం ఎవరి సామానులు వాళ్ళు పట్టుకుని. విడిపోయే స్థాం వచ్చాక వాడిని అడిగాను.

"అయితే రజీ నా జట్టు పూర్తిగా విప్పేశావా?"

"జట్టు విప్పెయ్యలేదు కానీ మరెప్పుడూ యిలా తీసికెళ్ళను" అన్నాడు. అనేసి వెళ్ళిపోయాడు.

నాకు ఏడుపొచ్చింది. పిరికి వెధవనుకుని నన్ను నేనే కొట్టుకున్నాను. బిక్క మొహంతో సామాను మోసుకుంటూ యింటికొచ్చేశాను.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments